

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen.

Mindenki várakozva néz Rád, és te idejében adsz nekik eledelt. Zsolt 145:15

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Először is a hála... Nézzünk szét, és csodálkozzunk újból és újból a megszokott gazdagságunkon. *Köszöntelek a folyók zúgásával* – kezdi Imáját Weöres Sándor – és sorolja a csodákat, amelyekben Isten *leszáll hozzánk váratlanul*, s amelyeket *oly könnyen, szüntelenül feledünk*. Hadd álljunk meg egy pillanatra, és köszönjük meg, hogy felkelt reggel a nap, és éjszaka valamennyit pihenhattunk, hogy idáig nem hallatszott a repülőgépek zúgása, a tűzoltó szirénája, az éhező gyerekek sírása.

Köszönjük meg, hogy volt kenyér az asztalunkon, s akinek kellett, tudott mindenféle mentes ételeket enni, és eljutottunk idáig – akár négy keréken, akár két lábon. Köszönjük meg azokat, akik ma reggel ránk nevettek, köszöntek az utcán vagy a elektronikus levélben.

Ez legyen az első: a hála. A mindennapi kenyerünket megadja naponként az Úr. Sőt, nemcsak a kenyerünket, ami létünkhöz szükséglet, hanem megadja mindennapi rózsáinkat is: a szépséget, a gyönyört, a bor ízét, a lekvár zamatát. És megadja azt is, amit magunktól kívánni sem tudnánk, hogy hitet ébresztett szívünkben, hogy Krisztust, az élet kenyerét ismerhetjük, hogy igéjét halljuk, testét és véréit magunkhoz vesszük.

A hálához persze hozzá tartozik, hogy csendessé válunk. Alázatossá – sőt, talán kicsit szomorúvá is, – mert annyian nem kapták meg ezeket, annyian nélkülözik a jó szomszédokat, a szerető családot, munkájuk sikerességét, és ott tátong bennük az az Isten alakú úr. S nem vagyunk náluk jobbak, nem érdemlünk többet – csak éppen kaptunk. Ezért csendesedünk el, ezért a szomorúság is, mert örömünk akkor lenne teljessé, ha amazok sem nélkülöznének.

Először a hála, hogy ezt az imádságot – mindennapi kenyerünket – bőségesen meghallgatja, betölti a gondviselő Isten.

Gárdonyi, 2026. október 4.

Mt 6:11

Aztán ez a bizalom. Mert a mindennapit kérjük. Ma kérjük. Nem a holnapit és a holnaputánit. Persze, az ember tervező lény, előre látó, gondolkodó. Ahogy sok-sok állat a méhecskétől a medvéig tud raktározni, félre tenni, előre gondoskodni. És tud fáradozni, dolgozni, újat alkotni, alkalmazkodni. Szóval nem a szánkba repülő sült csirkét kérjük, hanem a fizikai erőt a munkához, az ötletességet, hogy legyőzzük az akadályokat, az egyetértést, hogy össze tudjunk fogni nemes dolgokért, és hogy meglássuk a másik munkájának értékét.

Mégis, az imádság alapvetően bizalomról szól. Arról, hogy leteszem aggodalmaimat, és mindenekelőtt keresem Isten országát. Ó, a gyerekek kell majd az angol, meg a sport, anélkül nem boldogul – de Isten hív, hogy először az Ő országát keresse az a gyermek is. Mi gyakran mondjuk: ne szólj szám, nem fáj fejem, – de Jézus azt mondja: keressétek először Isten országát és igazságát, és ráadásul ezek is megadtnak nektek.

Ez az imádság túl azon, hogy tényleg a mai megélhetésemet kérem – mint ahogy a mannát ígérte az Úr a pusztában népének – azt vallja, hogy amit az előzőekben kértünk: legyen meg a te akaratod, amint a földön, úgy a mennyben is, az a saját tehetségünk szerint bennünk megtörténjék, azaz hogy merjünk nyitottak lenni, befogadók, merjünk megbocsátani, és merjünk megváltozni, hogy merjük megosztani másokkal azt, amink van: testi-lelki javainkat.

Hiszen valljuk, hogy valóban megadja azt, amit kérünk: mindennapi kenyerünket. Mert Ő valóban tudja, mire van szükségünk. Mi az, a mi mindennapjainkban éltet, sőt bőségben tart: hitünknek az a célja, amelyet Jézus tárt elénk, amelyet Jézus ad napról napra: a bűnbocsánat és az örök élet reménysége. Hogy amiképpen most esszük az Ő testét és isszuk az Ő véréit, úgy válunk vele eggyé valóságos és személyes egységben, amikor színről színre láthatjuk Őt. Elvehetetlen. Biztos reménységünk ez, amely készen van számunkra. Ez a reménység erősít meg akkor is, amikor most mindennapi javainkból valamit el kell engednünk – minden elhagy, elfeled, Isten vég nélkül szeret. Ámen.